

Директоръ:

ЛЮБЕНЪ П. СТАНЧЕВЪ

Ръководи

КОМИТЕТЪ

Ръкописи назад не се
повръщатъ

ДОВРУДЖАНСКИ КУРИЕРЪ

Независимъ ежедневникъ
Curierul Dobrogean—Cotidian independent

АБОНАМЕНТЪ:

Годишенъ 600 левъ

6 месеца 300 левъ

Странство 1000 левъ

Българския по-
срещане

НИЕ ПРЕСТЪПНИЦИ ЛИ СМЕ?

Ние, гражданитѣ отъ български произходъ, бѣхме сочени въ продължение на цѣла седмица отъ букурещкия печатъ, безъ разлика на партийна принадлежностъ и идеология, като престѣпници, които трѣбва да бѣдатъ жестоко наказани.

Изразителитѣ на общественото мнение отъ столицата на държавата, чийто поданици сме, използваха дѣлото на кървава мѣстъ и хищно изстѣпление на нѣколко безотговорни пришълци, за да ни превърнатъ на нещанка за най-неприличнитѣ газетарски псувни, срамни, клевети и безочливи обвинения.

Ние сме виновни, че ни убиватъ; ние сме поканили куцоласитѣ да стрѣлятъ въ беззащитнитѣ ни гърди, ние сме предизвикали негодуванието на „жителитѣ отъ Богданово“ (жители могатъ да бѣдатъ само македонцитѣ) ние сме ограбвали „собственитѣ си домове и хамбари“... ние сме били виновници за всичко то зло въ тая изтерзана страна.

Заради косто трѣбва „всичко съзнателно отъ Букурещъ да трѣгне въ кръстовосенъ походъ“... противъ насъ и да ни „премахне отъ този край на Велика Ромѣния“ трѣбва да се „взематъ енергични мѣрки противъ насъ, за да ни се покаже, че се намирамъ въ страна, която може да наложи унажение на законитѣ си“.

Добруджанци, ние ще кажемъ, че това звучи шеговито, или най-много като ирония. Ахъ, да—ед а жестока ирония надъ нашето нещастие, и една ядна шегъ, която може лесно да се превърне въ сериозна повеля за поголовното ни изстребление, ако се нѣкакъ изменятъ обстоятелствата.

Самия фактъ, че цѣлъ единъ печатъ ни сочи не по-малко и не по-много, а като престѣпници е повече отъ знаменателенъ, който трѣбва да ни накара сериозно да се замислимъ. Ние не сме считали за граждан на държавата, въ която живѣемъ, на която служимъ, отбивайки всичкитѣ си повинности и за която правимъ много повече отъ тия, които бѣха доведени между насъ ужъ да вършатъ ромѣнското народно дѣло, убивайки ни, ограбвайки ни, ругаейки власта и потѣквайки всѣка-

къвъ законъ и наредби.

Е добре, ний ще съумѣемъ да намеримъ пѣтищата, които водятъ къмъ форума, където ще покажемъ какви сме и ще поискаме да ни третиратъ като както сме...

Гласа на военнитѣ

Подполковника отъ флотата г. Георге Г. Коанда печата статия въ в-къ „Курентулъ“ за Бесарабия, която започва така:

„Ромѣния следи едно кобно проклятие; отъ грешникитѣ на жмалото да не се учи нищо“.

И посочва тѣзи грѣшки, които се състоятъ въ изпращанieto въ Добруджа на най-некѣдърнитѣ чиновници, най-пришвата администрация, която вмѣсто да създава редъ е грабала и безчинствувала.

Висшия офицеръ превежда следъ това думитѣ на единъ френски майоръ, пребивавалъ известно време въ Бесарабия: *„Прави впечатление, че с т е влезли въ една превзета, а не присъединена страна“. И разказалъ френцушка за „недѣтели грабежи и издевателства отъ страна на жандарми, агенти отъ сигурацията и порогачични власти“.*

Това сж думи на единъ висшъ офицеръ отъ най-благородното орѣжие.

Единодушния протестъ на добруджанци

Кървавата трагедия въ Богданово, жертва на която станаха нѣколко невинни български селянина, потопи въ дълбока скръбъ всичко честно и съвестно въ родината ни, а последвалитѣ я събития и арестуването дори на близкитѣ на покойникитѣ извика единодушното негодувание на добруджанци, които за честь на провинцията ни съумѣха да проявятъ достойно своятъ народенъ дългъ и безупреченъ граждански моралъ.

Вчера получихме отъ Силистра долната телеграма, изпратена до първия министъръ, столичната преса и добруджанскитѣ народни избраници отъ едно многолюдно събрание на силистренското гражданство, което съ възмущение е порицало шайкаджийскитѣ приноси на известни пришълци въ родината ни:

„Ние, долуподписанитѣ жители на гр. Силистра сме дълбоко възмутени отъ варварскитѣ изтѣпления, извършени въ с. Богданово, калнакренски окръгъ, презъ вечерята на 29 Мартъ т. г. тѣкмо сега, когато се говори за внасянето въ парламента на шумноразгласения законопроектъ за изменение на закона за Нова Добруджа.

Свидетели всѣки день и въ нашия окръгъ на дѣла, които показватъ осждителната пасивностъ на властитѣ дѣла, които дори и въ най-добрия случай не могатъ да бѣдатъ окачествени, освѣтъ като едно-желание, добре поддържано да не възпиратъ систематичната акция на денационализиране Нова Добруджа (Четиригълника) на економическо съснаване мѣстнитѣ жители и унищожаване живота и труда на тия, които не искатъ да напуснатъ бащинитѣ си огнища, ние протестираме енергично и поддържаме, че голѣмия държавенъ апаратъ, който може да се прояви когато иска, е въ състояние да сложи край на организирането и въоражаването на четитѣ отъ македонци, следователно може да възпре варварскитѣ изтѣпления, вдѣхновени отъ неотговорни крагове, имащи за цѣлъ да сеятъ умраза между народноститѣ тукъ.

Искаме да се свърши съ това положение, което е наченка на масовитѣ избивания и да се гарантира живота и имота на жителитѣ, безразлично отъ каква народностъ, не само на хартия“.

Следватъ сто подписа.

БЪЛГАРСКОТО КУЛТУРНО ДѢЛО ВЪ ДОБРУДЖА ПРЕДИ 1878 г. СЕВЕРНА ДОБРУДЖА.

„Училищата са били единъ отъ живянитѣ му (на българина) интереси; неговитѣ погледи са били непрестанно обрѣнати къмъ тѣзи образователни домове и той всякога е билъ готовъ да подпаса своята зѣнѣ прѣдъ олтара на тѣзи заведе-ния, отъ които той съ право очаква да види въ събѣтѣна бѣдливцитѣ дѣтства, мисли и направлени на своитѣ снове, на своитѣ потомци“.

М. Д. Тизленъ — „Добруджа“ (в-къ „Българинъ“ г. II бр. 109, 1879 г.)

Още въ началото на миналия (19) векъ българитѣ отъ сѣверна (стара) Добруджа слагатъ скромнитѣ основи на своето културно дѣло, което бързо и вдѣховено се разраства, за да достигне до времето на руско-турската (1877) война размеритѣ на една целесъобразно организирана мрежа отъ училища, читалища, просветни и културни дружества и църкви.

За да дадемъ кратъкъ прегледъ на това свято дѣло на предшественитѣ ни въ родината ни ще изложимъ фактитѣ последователно и подредъ на селищата, където се е появявало и развито.

Първитѣ наченки на учебното дѣло българитѣ слагатъ въ Тулча. Тукъ българската община уславя руснака Димитрий въ 1810—1812 за свой учителъ, който започналъ да преподава на черковно—славянски езикъ светцето, псалтира и часослова. Неговата ученичка Неда Пеева е първата българска учителка*) тя е учителствувала отъ 1830—1835 год. Следъ поляка Владимиръ училището ръководили енергичнитѣ „даскали“ Василь Григоровъ и Константиновъ, който е реформиралъ училището, започвайки да преподава писане и елементарно сѣтане. Въ 1850 годъ бива назначенъ Енчо Кузмановъ, който

проявилъ гореща обществена дѣятностъ и вънъ отъ училището, бидейки главния сподвижникъ на черковното движение въ Тулча. Презъ негово време се открива новото уч. „Света България“ отпосле прекръстено въ „Св. Св. Кирилъ и Методий“.

Но бързия напливъ на ученици направилъ тѣсно българското училище, заради което училищнитѣ настоятели поправитъ дървената зграда въ двора на църквата „Св. Георги“ уреждайки 5 учебни стаи и единъ театраленъ салонъ.

Добрата уредба, подобрения учебенъ персоналъ и модерната програма на българското училище сж привлекли множество ученици и отъ други народности, като руси, румѣнци та дори и гърци.

Така разраствало българското учебно дѣло въ Тулча дава просторъ за създаване на редица свързани съ него институции, една отъ които е пансиона на Св. Доброволци, който е ималъ презъ 1869 годъ за квартиранти 100 ученика, живеещи вече при

МОЕТО ЖГЖЛЧЕ

За „трѣбата“...

т. е. за „Бучумулъ“ и него-ва бащица Пресвети Чумети куцоласки, съ прѣлий му сомнъ отъ върни апостоли на крвожаднитѣ проповеди, благочестиви обирничества и свети насѣквания ще се спомене тукъ, за да бѣде поменавано отъ народа во вѣки вѣковъ:

И каза Чумети:

Миръ вамъ, чада на куцолаското ихале не вѣрвайте въ нечестиваго болгаръ, че съмъ съ два наспорта; че съмъ билъ во време оно Никола, а понастоящемъ Кола; че во имя горещаго патриотизма съмъ пообелилъ страдущий и драмоноспий цинцарски родъ, придошълъ во вѣтора Македония отъ Полуострова Балкански, че съ невятомъ и нечистокраственомъ похва-тамъ съмъ бръкналъ и въ кесията на Пресвещенна майка Румѣния, задигайки тѣлситѣ фондове во истине националистическаго господъ.

Не вѣрвайте, не вѣрвайте всихъ подобни душгубни изма-ни и приидите ко мне со крѣдце и со благо, но а со пѣнки кесии, да ви клеамъ на сигурно мѣсто що сте прѣдъ бога и прѣдъ себе до сей йора чували... И не имайте въ будуще грѣжа за него, защото моето благо е и ваше благо...

Вѣрвайте, вѣрвайте, какво-то ви казвамъ: не е далече дѣна, когато добрия богъ и закрилникъ на золумствата, топорудитѣ и плячкаджий-ството ще се възцари и въ земята добруджанска, позволявайки ви на волю да вършите свято то народно дѣло, показвайки на цѣлий святъ що може да чини и стори племето ейрско...

И слушайте съ зашѣмъ дѣлъ ихалето куцоласко, да по-ничи и възкликна съ ликува-ние:

„Отъ твоитѣ уста въ гого-довитѣ, пресвети Чумети, но до скоро да идва това царство, зѣръ до като българитѣ оженатъ нивитѣ си е още далече!“

Красавецъ

условия, на които сж заживявали ученицитѣ отъ всички други градове въ България.

Издържката на тия просветителни учреждения е падала изключително върху българското население, като бюджета отъ 80 х. гроша е билъ разхвърленъ по 4 лири на работоспособно лице и по 2 гроша на хилата отъ имотното състояние.

Отъ друга страна културнитѣ дѣатели сж имали да воюватъ и на фронта, открѣтѣ ний чрезъ непочтитѣ похватъ на фанариотитѣ, които успѣватъ дори да сложатъ Митхатъ—паша да изред-ложатъ на султанското правителство подчинение на българскитѣ училища на фенѣра, предложението осуетено чрезъ енергичното и

Който води ножъ...

Шабла 7 III.

На 2 т. м. край нашето село се разигра една драма, която можеше да има доста трагични последици.

Младшия Йорданъ Т. Йорганевъ падналъ камани отъ селската карьера. Въ това време той забелязалъ, че куцовлаха Николаки вкаралъ овцата си въ засятата му съсечникъ нива. Като разбралъ, че куцовлаха има намерение да пасе въ нивата му стадото си отива при него и го позволява да изкара овцата си. Въместо да изплати веднага това и се извини куцовлаха започва да ругае и псува Йорданъ Йорганева, заплашвайки го, че ще го убие. Българина напано го помолил да не пасе новозасятата нива, че му е тя единичката надежда. Тогава николаки изважда ножа си и започва да гони нещастния младежъ.

Виждайки се заплашенъ отъ явна смъртъ Йорданъ падава на колене за помощ, но николаки не се отзовава. Тогава забе-

лявайки наблизко сечивата си, съ които вадял камъни младежа грабва една лопата и се извърналъ къмъ освещената Николаки, съ цѣлъ да го заплаши и възпре, но този въ хищния си поривъ надига ножа!

Тогава Йорданъ замахва съ лопатата и сваля ножа отъ ръката на куцовлаха, който се одрасква.

Вместо да се опомни Николаки отива въ селото и налага тревога, че „единъ българинъ дръзналъ да го удари“. Група куцовласи се въоръжаватъ съ копъ и се отправятъ къмъ дома на Йорганевъ, където била само майка му, като видела беснуващата тълпа старата жена се скрива и куцовласитъ се повърнали назадъ, за да търсятъ жертвата си.

До кога ще продължава този режимъ на постояненъ тероръ въ нашенско?

P.

КОГАТО УГАСНЕ ЕДНА ТРАДИЦИЯ

Едно малко вестниче — „Котленски край“ — изпращайки ни привета на гордия Балканъ разказва за възпоменателнитъ вечери, които сж организирани разпръскатитъ изъ всички крайща на България неговичада.

Нѣвга и въ нашия градъ най-многобройната колония — котленцитъ — се събиратъ въ една отъ дългитъ зимни вечери, за да възсъздаде на скромната спена бита, тъй интесивно развиваща се въ хубавитъ стари години отъ градчето, згушено въ недрата на бащицата — Балканъ и да покаже на другоземцитъ гиздавитъ носии на котленския край, занаятлии благородството на българския вкусъ въ типичнитъ краски и кройки.

Отъ друга страна тъй организираната „Котленска вечеръ“ бѣше една отъ редкитъ сценични забави за града ни. Наредъ съ възкръснатото ми-

нало тя извикваше горещи чувства, които будяха едно заспиващо съзнание, люляно отъ „модерното“ презрение къмъ традицията и обичаитъ.

„Котленски край“ съобщава, че на тѣзи вечери сж взимали участие видни учени, писатели и общественици, а у насъ се счита за „срамъ“ или най-малкото *недостойно* да се посети дори една такава традиционна вечеръ, каквато бѣше котленската.

Ей защо наистина, сме се много „модернизирани“ сме много изпреварили въ културно и просветно отношение останалитъ назадъ традиционализирани кжтоветъ...

Когато угасне традицията засхва жилава, която подхранва духа съ живителнитъ сокове на пародонската дѣеспособностъ, угасва значителното у човѣка, угасва искрата, която може да палне бунтъ огънь.

Вл. П. З.

решително отстояване на сплютеното тулчанско гражданство.

Наредъ съ училищата идва и читалищното дѣло, което въ епохата на възраждането играе такава грамадна роля. Презъ 1861 год. въ Тулча се основава читалище „Съгласие“ назовано отначало съ невинното име „Търговско сборнище“. Това читалище е второто въ България*) и е развилло трескава дѣйностъ. Закупувало е книги, устройвало представления (съ участието на известния Тодоръ Икономовъ, главенъ учителъ) изпраща помощи 1305 лири на Чанакското — до Цариградъ българско училище) на разни просветни български институции, поддържа свои възтаниши въ страната за бъдещи учители, а най-вече е проваляло широкообхватна дѣйностъ за културното повдигане на селата, изпращайки свои синове да ги инспекти-

ратъ, нареждатъ бюджетитъ, подбиратъ персонала и уредятъ черковнитъ имъ работи. За голѣмо съжадение богатата архива на това читалище, криеща толкова цѣлени документи бѣше подпалена и изгорена презъ 1895 год.

Но и читалище „Съгласие“ среца маса пречки, които съ голѣми усилия, шедри морални и материални жертви неговитъ членове успѣватъ да преодолятъ, превръщайки го въ мощния факторъ на цѣлния културенъ животъ на сев. Добруджа.

Съревнователъ на дѣйността на читалитъ се явява женското д-во „Надежда“ основано въ 1820 год. И въ това отношение Тулча бие първенството между всички тогавашни градове съ българско население.

И неговата главна цѣль е просветена, ограничавайки само грижата си върху жената. То си из-

Закона за земитъ отново на дневенъ редъ

Провителството е назначило една смесена комисиия отъ висши чиновници, вещи лица и депутати, подъ председателството на г-нъ Йонъ Камарамеску, директора на Муншенската област, която е натоварена съ изработване на законопроекта за изменение аграрната реформа въ Нова Добруджа.

Комисиията е започнала усилено работата си, разглеждайки събранитъ материяли и проучвайки юридическата страна на редицата въпроси, подигнати отъ добруджанскитъ депутати.

Ние чакаме съ нетърпение резултатитъ и на тази комисиия — втора по редъ.

До колкото се простиратъ сведенията ни измененията не ще допринесатъ много нѣщо за облекчение крайно неспосното положение на мѣстнитъ земледелци, тъй онеправдани съ прилагане чужовицкия законъ за отнемание безплатно на земитъ имъ.

Дано бждемъ опровергати отъ новото създание на националъ-църкнискния парламентъ!

До кога ще толерираме?

Въ жалкия пасквилъ на лихварина Кола Чумети, нареченъ „Бучумулъ“ т. е. трѣбачъ на шангажа, сквернословието, подстрекателствата и гаднитъ интриги се открито провокира и подстрекава противъ цѣло едно съсловие, като се апелтира къмъ „всички ромѣнци да не купуватъ нито една игла отъ българскитъ търговци“.

Не де вземаме подъ съображение долюпробна провокация на този господинъ който има наглостта въ обявленията, съ които известява на света, че продава на месатъ коня или кравата на нѣкоя отъ жертвитъ на лихварскитъ си похвати да се именуватъ „учителъ“ но да подчертаемъ още веднѣжъ до кжде може да отиде самозабравата на дербедентъ, закриляни и поощрявани отъ нашата необяснима толерантностъ.

Учителя по главорезство и плячкаджийство, който е заробилъ маса наивни български селяни, па и граждани има смелостта да ни хвърли въ очитъ горепосочената провокация са-

мо затуй, защото е увѣренъ, че ние не ще му обърнемъ внимание.

Стига! До тукъ! Нека вземемъ актъ отъ истерическото подстрекателство противъ нашитъ търговци и грѣмко се провикнемъ къмъ сънародникитъ си:

Отъ днесъ нататкъ ни какви сношения съ купувалситъ! Който стѣпи въ цинцарския дюкянъ или магазинъ ще бжде опозоренъ чрезъ публично заклеимение. Нито една пара въ заем отъ купувлакъ, какъвто и да е той!

Итъче всичко, що ни се върши отъ тѣхъ ще бжде напълно заслужено и оправдателно!

И нека тогава видимъ — кой ще спечели отъ предлагания бойкотъ.

Ив. В.

ПОВЕЧКО ГРИЖИ

за учащитъ се

Много ме огорчава не красивото зрелище, което представлява присѣстването на натруфена и неприлично разхождаща се вечеръ изънай-шумнитъ улици и градини учаща се младежъ. Това сж белези не на голѣмъ напредѣкъ въ това отношение.

Боли ме, когато виждамъ ученици въ модерни дрехи, съ накриво килнати фуражки, съ бакембарди и небрежно залапана цигара; скръбно е когато наблюдавашъ ученички съ кжси копринени рокли, кокетно подстригани коси, па и понавапсано лице.

Болно и скръбно е всичко това, но то все пакъ съществуватъ и ние сме ежедневнитъ свидетели на тѣзи явления.

Кое доведе нашата мла-

дежъ до това положение? Ето въпроса, на който могатъ да се дадѣтъ множество отговори.

Преди всячко безпорната незаинтересованостъ на родителитъ къмъ своитъ деца. Чувството на отговорностъ къмъ бждашето на своитъ приемници е като че ли атрофирано у нашитъ родители и тѣ не се замислятъ ни моментъ съриозно върху сждбата на потомцитъ си. На втори планъ иде липсата на условия за самовъзпитание на учащитъ се: нашата бедна отъ културни прояви дѣйствителностъ не предлага никакви условия за пораждаване естественъ интересъ и привързаностъ къмъ малко по-възможната надъ дѣлнитъ проява дейностъ у младежа.

Осѣтстването на традицията въ това направление е сжщо една отъ виновницитъ за непростената индиферентностъ на нашата божемъ златна младежъ къмъ разширение своя мирогледъ и обогатяване духовната си съкровищница. Въ нашитъ учебни заведения нѣма основано ни едно културно и просветно дружество; обичая на редовни периодични реферати, литературни четения и развитие на вкуса къмъ художественитъ изкуства и музиката е нѣщо изчезло.

Ей защо тѣ, нещастнитъ жертви на своята урисана участъ-се шлеятъ изъ улицитъ, попѣватъ живота си съ празни забави или дори сънсемъ неотговарящи на благородния ученически санъ сплетни и зайничества.

А на това зло лѣкъ може да се намери, достатъчно е да се прояви по-голъма заинтересованостъ и усърдие къмъ тия, които сж още годни да бждатъ пресадени въ градината на по-общото духовно и умствено развитие. Само че лѣкаря трѣбва да бжде много внимателенъ и похватенъ, вместо цѣлесъобразно въвеждане въ пилливитъ тайни на човѣшка култура да не се създадѣтъ съ заучване на громки фрази и нѣколко имешневменяеми празноглавци болезнено вманиячени амбиции.

Може би, казахъ горчиви и неприятни работи, но знаей, че казахъ една истина. Това бѣше моя дългъ. Остава други да изпълнятъ по реда си своя. И тогава не ще бждемъ свидетели на цѣли групи отъ ученици, прегърнати презъ рамо, пѣящи най-пикантни припѣви по шумнитъ улици изъ града.

Бившъ учителъ

*) До сега като първа българска читалища е известна баба Анастасия Димитрова, родена на 12 Юли 1815 год. въ Плевнѣ, започнала да участватъ презъ 1840 год. а като първа македонска — баба Недѣла Петкова, родена на 19 Авг. 1826 год. въ Сокогъ, започнала да участватъ къмъ края на 1848 год.

*) Първото българско читалище е основано презъ 1857 год. въ Пловдивъ

БОЗЛУЦИТЪ...

Кървата трагедия край Богданово паново подига тъй пажната проблема, чийто изкупителна жертва станаха нещастните селени от това село — проблемата за бозлуците, пазбищата около селата.

Въ продължение на столетия този въпрос се е смътал за неществуващ; два режима го третираха, като непокътнат, бидейки разрешен окончателно от обичайното право на мѣстото, понеже „бозлука е свята и неприкосновена собственост на всички жители от селото“.

Трѣбваше да доде чудовищния законъ за прилагане аграрната реформа въ Нова Добруджа, който постанови, че на селското пазбище (бозлукъ) около селото се остава само по половин хектаръ на глава на семейство, остатъка прогласявайки се за държавна собственост; а въ последствие да дойде правилника за колонизацията, която акапарираше тази „държавна собственост“ за да падне това обичайно право и да създаде поводъ за толкова крамоли, неразбирателства и убийства.

Общозвестно е, че съществуването на тия пазбища е въпросъ отъ първостепенна важностъ за нашите селски стопани — безъ това тѣ адушени съ отнемането на едната трета.

При това положение какъ можемъ да си обяснимъ последните нареждания на окръжния агрономъ по отношение тия пазбища? Но ето какъ са нарежданията:

1) Разрешава се на лишени отъ „лотъ“ (земя) колонисти да имъ се даде отъ бозлука. 2) Прави се щателна проверка на тия земища и ако преминаватъ размера, определенъ отъ закона се отчуждава за въ полза на държавата остатъка; 3) Да се преследватъ жителите, които сѣ акапарирали (!) отъ тия пазбища.

И съ рапортъ г-нъ окръжния агрономъ донася на г-нъ префекта, че мѣстните жители сѣ незаконно заграбвали отъ селските пазбища и цитира единъ случай отъ каварненско. Където ужъ, когато агронома направилъ бѣлжка на единъ българинъ, че огражда частъ отъ бозлука той му отговорилъ: „Тия закони иди ги прилагай въ Румъния, а не тука!“.

Съ подобни замашки въпроса не се разрешава, а още по-малко се облагодетелствува тѣй эле засегнатото у насъ земледѣлско производство.

Ето защо настояваме нашите депутати да се загрижатъ сериозно върху този въпросъ

и сега, когато се разисква изменението на закона за земинъ да направятъ всичко възможно за изправяне това грубо опущение, което изгради множество черни паметници изъ нашите хубави, равни поля.

На края, апелираме къмъ мѣстните власти да се провикнатъ отъ добре разбиралия интересъ на нашето село и разрешаватъ всеки конфликтъ, изникналъ на тази почва, съ нужния тактъ и съобразителностъ, които биха помогнали най-вече за хармонията и реда въ нашата изтезана страна.

Всички сѣ противъ тѣхъ!...

Защото и тѣ сѣ противъ всички.

Но да обяснимъ!

Вчера беше подадено на правителствения комисаръ и на окръжния управителъ едно заявление, подписано отъ колонисти — регацени и мѣстни жители отъ селото Георги, съ което се настоява да не се позволи настаняването други куцовласи на мѣстото на деветѣхъ семейства, изключени отъ колонизацията, като вѣмаша нужните качества и неотговорящи на съответните условия за удобряването имъ.

Въ заявлението, подписано отъ 52 румънци регацени колонисти отъ старото кралство се казва: „не ги искаме между насъ, защото още отъ втория денъ на настаняването имъ внесоха въ селото ни вражда и безпокойство; не ги искаме защото сиѣтатъ, че ние сме имъ роба трѣбва да работимъ безропотно заради тѣхъ, ограбвайки ни хамбарите и домовете... И после: „И днесъ, когато се научаваме, че искатъ да докаратъ свои съотечественици отъ селата Сатъмъшъ и Ялж Ючорманъ (Падурени) където тѣ извършиха толкова изгнания и убийства, молиме ви да не удовлетворите исканieto имъ, което е много пакостно за добрия редъ и спокойствието въ селото ни“.

Както посочихме и погоре това заявление е подписано отъ 52 колонисти регацени. Защо стоящия спокойно въ Букурещъ журналистъ Ионъ Думитреску не дойде да вземе мнението на своите сънародници по отношение

ЗЛОВЕЩИЯ ПРИЗИВЪ НА СТОЛИЧНИТЪ ПОДСТРЕКАТЕЛИ

Четете и съдете:

„Да ни бѣде позволено да изповядаме туку нашето съжаление, че въ зблѣскването отъ Богданово не бѣха убити и осемтъхъ българи, спасени само съ няколко рани, получени вследствие справедливия ударъ на македонците и да на бѣде още позволено да похвалимъ предъ цѣлия народъ всички колонисти отъ Четирижгълника, които въ Богданово стреляха по-изкусно и по-жадно въ главите и сърцата на българите“.

Ионъ Димитреску
Столичния в-къ „Курентуль“

„патриотическитѣ дѣла на смѣлитѣ македонци!?!“.

Уви! ако у тия газетари имаше малко искрено чувство къмъ справедливостта тѣ не бѣха тѣй конюнктивно аплодирани на кърватите изгнания и не бѣха призовавали цѣлата нация да възхвалява едни убийци, които не рѣдко пжти сѣ насочвали острието на своя ножъ и къмъ членове отъ тази нация...

Концерта на В. Н. О отъ Добричъ

Частните български училища отъ града ни, поддържани отъ нашата културна асоциация дадоха на 5 т. м. вечерта въ салона на Кино „Сплендидъ“ литературно-музикална вечеръ.

Салона бѣше препълненъ мнозина се повърнаха по липса на мѣсто.

Програмата започна съ маршъ, великолепно изпълненъ отъ духовата музика на мъжката гимназия, под ръководството на г. И. Душекъ. Последваха нѣколко декламации. Дължимъ да отбележимъ повече отъ похвалния фактъ, че се декларираха и стихотворения на добруджански писатели. Този пръвъ жестъ намери ентузиазирани примеръ.

Чудно-хубавото стихотворение „Макъ“ отъ познатия добруджански поетъ г-нъ Д. Паскалевъ излезе съ майсторска дикция и младежки жаръ извика небивалъ въторгъ средъ публиката, която започна да вика: „автора на сцената!“ но г-нъ Паскалевъ, бидейки задържанъ въ дома си отъ лека простинка отскъствуваше.

Хора подъ ръководството на г-нъ Н. Блчеваровъ изпълни съ вещината нѣколко народни пѣсни. Направи впечатление номера соло пѣне, изпълненъ отъ обещаващата сопранистка г-ца Паскалова.

Забавата завърши съ ед-

ноактна комедия, сполучливо изнесена изключително отъ ученички и ученици.

Добре би било подобни забави да се уреждатъ често и при по общодостъпни цѣни.

Д. Г.

Предъ сѣдбоносни решения

Букурещъ 8. — Снощи на ново заседава съвета на национал-църаристкитѣ вожди отъ Бесарабия. Говори пръвъ г. Стере, който направилъ остра критика на правителството, което се е номазвало въ множество моменти като много слабо, отстъпвайки отъ своята програма и принципна разбирания. Накрая стария общественикъ апелира къмъ своите другари да го последватъ, основавайки една нова чистобесарабска селска партия.

Председателя на събраниято стария Ионъ Кодряну предложи веднага да се сложи на гласуване това предложение, обаче, по настояванието на другите дебати продължиха.

Г-нъ Павъ Халипа предлага този въпросъ да бѣде предоставенъ за разрешение на окръжните организации и следъ това да се вземе едно общо и окончателно решение.

Следъ речитѣ още на двама, които се изказаха за солидаризиране съ г-нъ Стере, събранието бѣше закрито, отегляйки се за днесъ, когато ще се взематъ сѣдбоносни за цѣлия политически животъ решения.

Кой щ е бѣде новиятъ воененъ министъръ.

Букурещъ 8. Министъръ-председателя г. Юлиу Маниу снощи имаше продължителенъ разговоръ съ началника на генералния щабъ г-нъ генералъ Самсоновичъ, разисквайки

върху лицето, което би било най-подходящо за поста на воененъ министъръ, останалъ вакантенъ съ оставката на г. генералъ Чихоски.

Следъ това г. Маниу имаше свиждане съ адмиралъ. Скодря, инспектора на флотата.

За сега се говори за положителната кандидатура на три лица за воененъ министъръ.

Г-да генерали Кондеску, Маниу и адмиралъ Скодря.

Всѣки случай тази седмица ще се вземе окончателно решение.

Конференцията по морското обезоражение.

Лондонъ 8. Работитѣ на конференцията върватъ при крайно натегната атмосфера, въпреки очевидните усилия на делегатитѣ да премахнатъ много пречки, които се явяватъ при разрешаването отделните въпроси.

Снощи късно имаха съвѣщение „господа Макъ Доналдъ, Брианъ и Хендерсонъ, които заявиха на журналиститѣ, че вследствие този разговоръ множество различия между Англия и Франция биле на изглаждане, гледищата на съответните министри доближавайки се твърде много. Вчера италианската делегация получи нареждане отъ г-нъ Мусулини да се завърне до първия денъ на Великденъ. Това показва, че Италия не върва въ добрия завършекъ на конференцията за морското обезоражение.

Пасивната съпротива въ Индия

Кондонъ 8. За днесъ се очакватъ важни събития въ Индия. Ганди, който е пристигналъ съ своя кербанъ отъ 87 души привърженици и апостоли на пасивната съпротива, ще започне незаконното еклиотирание на солта, съ което ще пристъпи монопола върху този продуктъ.

Взети сѣ всички мѣрки за възпиранието на този актъ.

Въ Бомбай станаха остри стълкновения. 7 хиляди желѣзничари индийци, привърженици на пасивното съпротивление се опитаха да възпратъ движението на треноветѣ, но бѣха разпръснати съ вистрели.

Единъ журналистъ отъ Делхи бѣше осъденъ на 9 месеца затворъ, защото с подстрекавалъ къмъ пасивната съпротива.

КИНО „МОЛЕРИ“ ТАЗИ ВЕЧЕРЪ

„НЕВИНОВАТА“

ГОЛЪМЪ ФИЛМЪ ИЗЪ ЖИВОТА НА ЖУРНАЛИСТИТЪ

МАЛЕО СМЪШНО.

Органа на безредното „Ордина“ дава едно колкото тенденциозно, толкова и смъшно антрифиле, въ което се твърди твърде сериозно, че редакцията на този столичен лист „получавала от много краища на Четирижглияна оплаквания от страна на колонистите, че българите-големци въ нас църквистката партия не им позволявали да достигнат до гаритъ, за да могат да отидат въ Букурещъ и се оплачатъ предъ регенството за... терора, който българитъ упражнявали върху имъ“

Но следъ тази смъшна работица „Ордина“ забравя своитъ провиквания, че не се прави голѣмъ „контролъ“ въ североизточнитъ покрайнини на кралството и веднага се явява защитникъ на селянитъ отъ Буковина, на които сегашното правителство е забранило да циркулиратъ съ каруца отъ село на село докато не се снабдятъ съ билетъ.

Съвсемъ се объркали заваляитъ вестникари, гондюлюкчи на Стелика Попеску, най-големия родолюбецъ и доброжелател на... афераджитъ и дербедентъ.

На дѣлъръ имъ часъ, нека по-честичко пишатъ такива работици, за да имаме съ що да ни разсмиватъ!..

Л.

ВЕСТИ

— Дължимъ нашата гореща признателностъ на всички ония, които тъй радушно преха първия брой на вестника ни, а заедно съ това и новинието за важниянапето на тозиброй, което се дължи само на чисто технически причини.

Отъ днесъ вестника ще явява най-редовно всеки денъ.

— Получаваме множество оплаквания отъ ограна на земледѣлцитъ отъ окръга ни противъ непочтениитъ и осадителни похвати на ръководницитъ на популярнитъ бапки въ околнитъ общини, които по разнобразни претексти отказвали да смѣнятъ полицитъ срещу взетата вимница за семе презъ есента.

Какво се преоследва съ тия диверсии?

— Общината е доставила около сто хиляди фидапей, съ които ще се залесятъ покрайнинитъ на Добричъ.

Съ това се приключва една отъ многообещаваитъ проблеми на общинската политика отъ миналитъ рѣзими.

— Въ града ни пребивава отъ два дѣня висшия инспекторъ на Народната Банка г. Д. Меку, който е дошълъ да се уѣри лично върху финансовото положение на нашия край.

Г-нъ инспектора се съзвралъ и отъ факта, че фонда „каса за земеделски гажъ“ отъ 10 милиона е съвсемъ недостатъченъ за нашия окръгъ.

— Снощи замина за Букурещъ, бидейки телеграфически повиканъ тамъ г-нъ Христо Стефановъ, председателя на калиякреската земеделска камара.

Това повикване въ столицата е вѣроятно въ връзка съ окончателното решение на центъра относно лицето, което трѣбва да се посочи за официалния кандидатъ отъ центъра на насъ - църквистката партия в а сенаторскитъ набори отъ 4 май.

— И чадата вървятъ по стѣпкитъ на родителитъ си: сина на известния побойникъ отъ Шабла, колониста куповлакъ Гудовану още отначало на годината е започналъ да тероризира въ училището съученицитъ си българчета, псувайки ги и изпращайки ги въ... България.

Оня денъ, когато невръстния золумджия се опиталъ да посегне и удари едно българче сънародничетата на последното дали добра лекция на достойния потомъкъ на Епира.

— Вчерта ни съобщиха отъ Кюстенджа, че тамъ валилъ обилень дѣждъ придруженъ съ буря. Дѣжда е дошълъ отъ къмъ северозападъ и достигналъ до Манкаля - Караомеръ.

— Имаме положителни сведения, че известна група отъ едноплеменици се среща често въ една кантора, за да разисква всевъзможни въпроси отъ много съмнителень характеръ.

Дали полицията нѣма оведение за всичко, каквото се разисква въ този „кръгъ“?

— Въ редакцията ни се яви група учители отъ Българската частна мъжка гимназия и ни заявиха, че пѣматъ нищо общо съ телеграмата, изпратена отъ единъ учителъ и папчатанъ въ бр. 19 и 20 на листа „Златна Добруджа“.

— Вчерта стана тържественото приемане на поста отъ новия префектъ г-нъ Симеонъ Никулenco. Присъствуваша а цѣлия персоналъ на префектурата.

Следъ подаване клетвата г-нъ Никулenco каза нѣколко думи, обещавайки да продължи доброто дѣло на своитъ предшесвеници, бидейки справедливъ блюстителъ на наредбитъ въ калиякрески окръгъ.

— Г-нъ Лупу Костаке отсъствува още отъ града, бидейки въ Букурещъ, а отъ множество села получаваме запитване дали ще се продължи строенето на жилища за колониститъ.

Отъ друга страна се научаваме, че строенето щѣло да започне на 15 Май, т. е. презъ времето на най-усилната полска работа.

Не ще ли се помисли по-практично въ това отношение?

— Познатия золумджия и привърженикъ на системата съ „бакшиша“ нотаря на гаргалъшката община Илие Згура е на ново възтеновенъ на предшисия си постъ.

Веднага следъ пристигането си въ село той събираколониститъ и имъ казва, че е стоялъ въ града за да „работи въ тяхна полза“

Ето защо, поискалъ да му събератъ по 20 лей на колонистъ, което се и извършва.

Не ще ли се сезиратъ отъ тази нова афера на общинския служащъ съответнитъ органи?

— Въ недѣля станатържественото полагане на клетва на новобранцитъ отъ калиякреския гарнизонъ.

Тържеството се извърши въ двора на казармата на 40 п. полкъ. Говори полковникъ Стратилать и Костакеску.

Присъствуваша всички висши власти отъ града и цѣлия клеръ, заедно съ двама ходжи и рабина.

Селяни!

Ние ви изпращаме настоящия брой, горещо молейки ви да го прочетете внимателно и отсѣдитъ чия кауза защитава той.

Само ако ви се хареса запишете се за абонати.

Абонамента ще се събира следъ вършидба (харманъ).

ЧИТАТЕЛИ ОТЪ ДОБРИЧЪ!

Въ желанието си да Ви даде възможностъ да следите най-редовно „Д. Куриеръ“ администрацията на вестника организира специална служба за раздаването на вестника въ града.

За тази цѣль, ако желаете да получавате най-редовно сугринъ въ 7 ч. и половина вестника било въ дома си и ли магазина (кантората) запишете се за абона и заплащайки месечно само 60 лей!

НОВО! НОВО! НОВО!
ОБЯВА

Модерна Химическа Бояджийница

„ДУКСЪ“
ГАНЧО ГОСПОДИНОВЪ

специалистъ химикъ бояджия

Съобщавамъ на Г. Г. клиента отъ цяла Добруджа че доставихъ нова специална машина за чистене, боядисване и БЪРЗО ТРАНСФОРМИРАНЕ на мъжки сукнени шапки съ нови гарнитури.

Боядисвамъ и чистя химически:

Дамско и мъжко облекло, ВАЛЯМЪ бързо: домашни шапки, аби и одежа въ батовскитъ тепавици.

СКЕНДЖУВАМЪ най-добре платове пристилки и чаршафи.

ПРОМАВАМЪ БОИ и синило за домашно употребиение съ наставление.

Съ 20 % намалени цѣни

— ПОСЕТЕТЕ ЗА УВЕРЕНИЕ —

БОБЪ СЕ МЕ ЗА БОБЪ

Достатъчни количества отъ най-добро-

качественъ БОБЪ за семе

ше намери всѣки земледѣлецъ при

МАРЧО ИВ. МАРЧЕВЪ

Ул. „Принципеле Фердинандъ“ № 146

Продажба въ брой и на ПОЧЕКЪ при СОЛИДНА ГАРАНЦИЯ.

— СЪ-О-Б-Щ-Е-Н-И-Е —

Започвайки да се сече отъ 18 Мартъ т. г. гора въ Куюджукъ, намирасе за продаване колчета за лозя и колове за огради, само осенъ и габъръ, най-трайното дърво въ земята, така също и черпия (курутма) суха и сурова и прѣти за ограда, дърва за горене и пр.

ЦЕНИ НАЙ ИЗНОСНИ.

ЮРДАНЪ ВОЕВЪ

Куюджукъ

Photografia „Comerciala“ IV. D. Spicocci & C. - Buzza

Театъръ „СПЛЕНДИДЪ“

Тази вечеръ

„ТРИТЪ ЛЮЗОВНИ АВЕНТЮРИ“

Привлекателенъ филмъ съ Елара Вовъ и М. Хамилтонъ